

1. Brekebeen

Tijdens het traditionele voetbaltoernooi op Hemelvaartsdag was Lars op dreef. Met een fraaie beweging passeerde hij de back van de tegenstander, die zijn aandacht niet bij het spel had. Lars zwenkte naar binnen, haalde met zijn linkerbeen uit voor een hard schot, en schreeuwde het dan ineens uit van de pijn. De back was wakker geworden en had blijkbaar besloten hem met een sliding vol op zijn onderbeen te raken. De krak waarmee het been brak was over het hele veld te horen.

‘Aaauw!’ schreeuwde hij en greep naar zijn been. ‘Shit, gebroken!’

‘Stel je niet aan!’ riep de back, terwijl hij zijn hand uitstak om Lars overeind te helpen. ‘Ik raakte je amper.’

‘Sodemieter op,’ riep Lars.

Tegelijk gaf hij zich over aan de klanken van zijn mantra. Het Roo-Maahr-Oehm voorkwam dat hij door de pijn het bewustzijn verloor.

‘Achteruit!’ riep de scheidsrechter tegen de back en trok een rode kaart uit zijn borstzak.

‘Die loser stelt zich aan, scheids,’ riep de back snel.

‘Jij krijgt rood wegens een zware overtreding. Je trapte je tegenstander onderuit, zonder zelfs maar de intentie om de bal te spelen.’

Het werd binnen een paar tellen een opstootje, waarbij de back schreeuwend en tierend zijn onschuld wilde aantonen. Het hielp hem niet, de scheidsrechter gaf geen krimp. Terwijl de back door zijn medespelers naar de kant werd gebracht, vroeg de scheidsrechter aan Lars: ‘Kun je staan?’

Lars schudde zijn hoofd en ging met een arm over zijn gezicht languit op het veld liggen.

De EHBO-er van de club had maar een paar tellen nodig om de ernst van de situatie te zien. 'Brancard en noodspalk,' riep hij naar de kant. 'En laat iemand 112 bellen.'

Even later werd hij per ambulance in vliegende vaart naar Leiderdorp gebracht.

'Hallo, Joop,' zei de verpleegkundige van de Spoedeisende Hulp. 'Wie heb je daar bij je?'

'Deze jongeman is Lars Anker,' zei de ambulancebroeder. 'Zestien jaar. Onderbeen hard geraakt tijdens voetbal. Hij is stabiel en goed bij kennis. Wilde geen pijnstilling. Ik heb er natuurlijk geen verstand van, maar het ziet er gebroken uit.'

'Dat komt omdat het ook gebroken is,' zei Lars moeizaam. 'Een eikel had de pest in. Ik was hem al drie keer gepasseerd. Net toen ik wilde schieten, sprong hij tegen mijn standbeen.'

'Je bent inderdaad helder, jongeman,' zei de verpleegkundige. 'Breng hem maar naar kamer vier, Joop.'

'Komt voor het bakkertje, Els.'

'Lars Anker?' vroeg de verpleegkundige, terwijl ze naast de brancard meeliep. 'Volgens mij hebben wij elkaar eerder ontmoet. Kan dat kloppen?'

'Ja, zuster,' zei Lars. 'Twee jaar geleden, toen mijn moeder op het strand van Katwijk door een gozer met een vlieger omvergelopen was.'

'Dat dacht ik al. Jij bent een zoon van Carola Anker.'

'Dat is mijn moeder. En nee, ik heb nog geen contact gehad. Mijn mobiel zit nog in mijn sporttas.'